

Knuffels

Moniek Vermeulen en Jurgen Walschot

Knuffels

De meester van Vik is jarig. Hij verrast zijn leerlingen met een leuk geschenk: een nachtige kamperen in het bosje van de school.

'Ik doe niet mee', zegt Vik tegen zijn vriend Imad.

'Ik wil Pik en Puk niet achterlaten.'

Imad tikt meteen met zijn wijsvinger op zijn voorhoofd. Hij vindt het wát stom om voor huisdieren thuis te blijven.

'Neem ze mee,' raadt hij Vik aan, 'niemand hoeft het te weten...'

BIB-BOX ★

bingel

Haal meer uit dit boek!
Ga snel naar bingel.be.

www.vanin.be

VAN IN
Lezersvereniging

VAN IN

BIB-BOX ★

ook op **bingel**

Knuffels

Moniek Vermeulen
illustraties van Jurgen Walschot

VAN IN

Maandag 7:49 uur

Goedemorgen mams! Vik geeft zijn ma een zoen op haar wang.

'Dag mijn lieve zoon. Wat zie jij er opgewekt uit, deze morgen.'

'Dat ben ik toch altijd, als ik opsta?' zegt Vik.

Viks ma bekijkt haar zoon ernstig.

'Himm, daar zal ik maar beter niet op ingaan. Vertel eens: wat maakt jou zo happy vandaag? Heb je stiekem een vriendin misschien?'

'Maáms, doe niet gek', wuift Vik mams' woorden weg.

'Geen vriendin?' probeert ma nog. Even twijfelt Vik.

'Nee', mompelt hij dan. Maar meteen denkt hij aan

Nika, uit zijn klas. Die vindt hij wel lief. Speciaal lief dan!

Maar zijn vriendinnetje ... nee, dat is ze nog niet.

'Verwacht je dat het een leuke dag op school wordt?' probeert ma verder.

Vik knikt. Zijn mond zit vol met boterham. 'Meester Staf is jarig', mummelt hij wat later.

'Ah,' lacht ma, 'meester Staf is jarig. Fijn zeg! Wens hem van mij een fijne verjaardag.'

'Zal ik doen, mams', zegt Vik. 'En nu vertrek ik. Ik zal al snel moeten fietsen om op tijd te komen. Doe jij de groeten aan al mijn dierenvrienden in de tuin? En als je straks mijn bed opmaakt, wil je dan voorzichtig zijn? Pik en Puk liggen nog te slapen.'

'Zijn ze weer bij jou in bed gekropen?' zucht ma. Maar ze kan een glimlach niet onderdrukken.

Vik gaat graag naar school in het dorp. Het is een kleine school. Maar dat is best leuk. Met zijn twaalf zitten ze in de vierde klas bij meester Staf. Hij vindt het heel leuk in die klas. De meeste mensen vinden meester Staf een rare kwiet. Dat is ook wel een beetje waar. Meester Staf heeft een wilde bos haar. Hij komt met een bakfiets naar school en houdt wel van wat rommel in zijn klas. En in de zomer durft hij op blote voeten rond te lopen. Zelfs op school. Maar het is een toffe meester. Dat vinden niet alleen zijn leerlingen. Ook de ouders vinden dat. En vandaag is meester Staf dus jarig. 'Op mijn verjaardag heb ik een verrassing voor jullie', zei meester Staf een poos geleden al. Elke dag trachtte wel iemand te weten te komen wat die verrassing is. Maar de meester heeft niets verkiapt. Iedereen is dus keinieuwsgierig. Vik ook ...

'Hiep hiep hoera voor onze toffe meester!' Ella, Kato, Toon, Aaron, Alice, Kamiel, Wouter, Anton, Nika, Laila, Imad en Vik begroeten hun meester met een fel applaus. 'Dank jullie wel', roept meester Staf. 'Al ben ik niet zo blij dat ik weer een jaartje ouder ben.'

'Ja', roept Vik, 'onze meester is een oude knar.'

De hele klas joelt en tiert.

'Wat!' roept meester Staf. Hij trekt een hele boze snoet. Maar dat blijkt geen indruk te maken op zijn leerlingen. Ze kennen hun meester immers al door en door. Het is niet de eerste keer dat hij wat gek doet.

Meester Staf loopt naar de bank van Vik. Hij knijpt de jongen in zijn wang. 'Let op je woorden, hoor! Of ik zorg ervoor dat de toets van straks heel moeilijk wordt.'

'Een toets!?' Alle kinderen schrikken zich een hoedje. 'We hebben toch geen toets vandaag?'

'Verrassing!' lacht meester Staf. 'Voor mijn verjaardag trakteer ik met een toets. Dat is beter dan een snoepje!' Maar dan giert hij het uit van de pret. 'Nee hoor, ik heb een heel ander geschenk voor jullie in petto.'

'Vertel! Vertel!' klinkt het in koor.

'Nog even geduld', grinnikt de meester. 'Ik verklap het pas vlak voordat jullie naar huis gaan.'

Er volgt een golf van protest. Maar daar trekt de meester niets van aan.

Maandag 20:51 uur

Vik ligt in bed. Hij denkt aan wat er die dag op school is gebeurd.

Iedereen was heel nerveus en vroeg zich af wat het geschenk van meester Staf zou zijn.

En de schooldag leek veel langer te duren dan anders.

En dan kwam toch hét moment. 'We gaan met zijn allen een nachtje kamperen', zei meester Staf. 'Vrijdag. In het bosje van de school.'

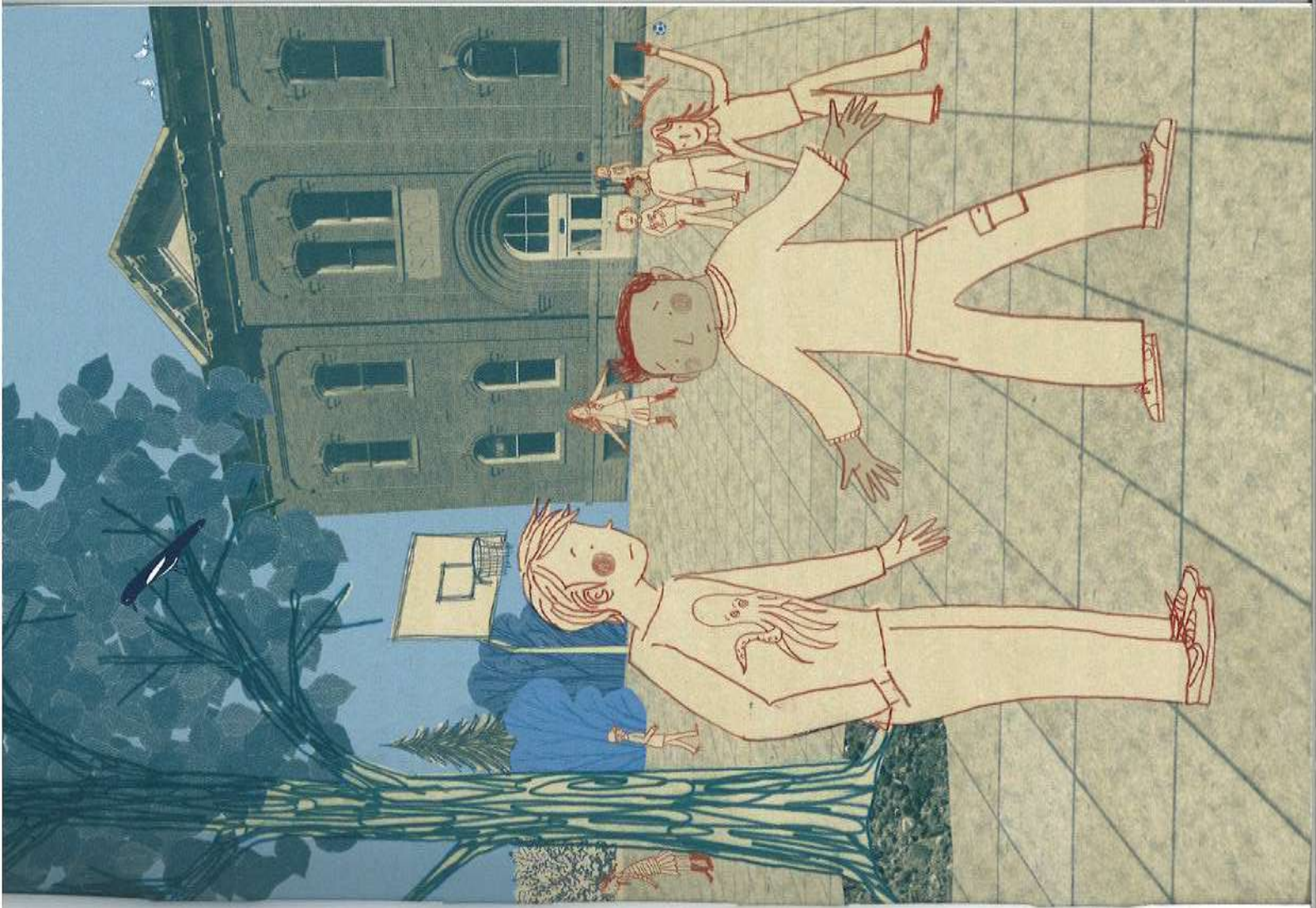
Eerst werd het erg stil in de klas. Toen veerde iedereen recht. Er werd gejuicht en gedanst. En ze spraken af dat elk kind thuis zou vragen of het mocht. Morgen wil meester Staf ook weten wie over een tent beschikt. En dan wordt er besproken wie bij wie kan slapen. Vik staart naar het plafond. Hij heeft ook gejuicht en gedanst toen de meester met het voorstel kwam. En Imad heeft hem al gevraagd of hij bij hem in zijn tentje wil. Zij met hun tweetjes.

En hij heeft meteen 'ja!' gezegd. Maar nu weet hij het zo niet meer. Wil hij wel gaan kamperen? Kamperen op zich is tof! Keitof! Maar er is iets wat niet tof is: Pik en Puk kunnen niet mee. Dat is nog nooit gebeurd. Pik en Puk wonen op zijn kamer. Overdag in een hok, maar 's avonds kruipen ze bij hem in bed. Elke dag. Als Vik bij oma gaat logeren, neemt hij steevast zijn twee vrienden mee. En ook als hij bij Imad mag blijven slapen.

Dinsdag 08:17 uur

'Hoi Vik!' roept Imad wanneer Vik de volgende morgen de speelplaats op stapt.

'Ik mag hoor, kamperen vrijdag! En ik breng mijn tent mee. Mag jij ook? Dan slapen we samen, hè?'

Vik kijkt pal voor zich uit. Hij zwijgt. 'Vik, wakker worden, man!'

'Ik doe niet mee', zegt Vik stil.

'Waarom doe je niet mee?' vraagt Imad.

'Ik kom niet kamperen, vrijdag', mompelt Vik.

'Je gaat niet kamperen? Waarom niet? Mag je niet, dan?'

'Ik mag wel, maar ik wil niet', antwoordt Vik. Imad weet

niet waar hij het heeft. 'Je wil niet?'

'Ik wil Puk en Pik niet alleen laten', zegt Vik een beetje verlegen.

'Vi-i-k!'

Imad tikt met zijn wijsvinger op zijn voorhoofd. 'Je blijft toch niet thuis voor die st... dieren!'

Viks ogen schieten vuur. 'Als je beweert dat Pik en Puk stomme dieren zijn, dan ben je mijn vriend niet meer! Sukkel!'

Met een zwaai zwiert Vik zijn schooltas over zijn rug. Dan gaat hij naar een groepje kinderen dat wat verder staat. Imad kijkt hem verbaasd na. De bel klinkt.

Imad gaat naast Vik in de rij staan.

Vik kijkt strak voor zich uit. Maar Imad schuift dichterbij en dichterbij zijn vriend. Nu kan Vik niet meer doen alsof hij hem niet ziet.

'Sorry', zegt Imad en hij steekt zijn hand omhoog. 'Ik vind Pik en Puk helemaal niet stom. Ik zie ze zelf ook heel graag. Dat weet je toch?'

Even twijfelt Vik, maar dan geeft hij Imad een high five. 'Oké! Weer vrienden?'

Imad knikt heftig. 'Waarom neem je Pik en Puk niet mee, vrijdagavond', fluistert hij Vik toe.

'Nee,' zegt Vik, 'dat zal de meester nooit willen.'

'Maar hij hoeft het toch niet te weten.' Imad spreekt nu nog veel stiller dan daarnet. 'Verstop de kooi in een grote tas. Dan denkt iedereen dat er kleren in zitten. En 's nachts zijn we toch maar met ons tweeën. Dan mogen Pik en Puk bij ons, lekker warm in onze slaapzak.'

'Meen je dat?' Viks ogen stralen. Tuurlijk, knikt Imad.

Nee, doet Vik. 'Dat durf ik niet. Stel je voor dat meester Staf het toch merkt ...'

'Vik en Imad!'

De stem van meester Staf klinkt hard. 'Gaan jullie wat staan kletsen of komen jullie naar de les? Ik zou willen dat je nu meteen beslist.'

Woensdag 11:18 uur

'Meester, wat moeten we meebrengen als we gaan kamperen?'

'Een onderbroek!' joelt Nika. 'Of twee! Voor als je in je broek plast van de schrik!' Meteen staat heel de klas op stelten. Er wordt van alles door elkaar geroepen.

'Ik breng mijn knuffel mee!' roept Anton plots.

'Een knuffel?' tiert Ella! 'Stom zeg! Wie tien jaar is,

heeft toch geen knuffel meer!' Op slag is het stil. Eerst durft niemand in te gaan tegen wat Ella zegt. Maar dan springt Imad op.

'Een knuffel hebben is toch niet stom, big boss Ella! Ik wed dat je er zelf één hebt, thuis.'

Ella kijkt Imad woest aan.

'Idioot', schreeuwt ze. Ze geeft Imad een ferme duw.

'Ella Smet, hou daarmee op! In mijn klas scheldt niemand iemand uit!'

Meester Staf klopt hard op zijn tafel. Zijn gezicht is rood. En op zijn voorhoofd parelt zweet. Dat is het teken dat hij heel erg boos is. Alle kinderen van de klas weten dat.

Meester Staf is heel grappig en erg lief. Maar 'Regels zijn regels', zegt hij altijd. En als iemand zich niet houdt aan die regels, wordt hij kwaad. 'Ella', zegt meester Staf. Hij is nu weer heel kalm. 'Jij weet wat je te doen staat, hè.' Ella wriemelt wat met haar vingers. Dan stapt ze op Imad af. 'Sorry', prevelt ze. En ze geeft Imad een hand. Meester Staf knikt.

'En nu sluiten we dit gesprek af', beslist hij. 'We zullen later nog wel zeggen wat je nodig hebt om te kamperen. Maar ik denk dat iederéén een knuffel bij zich zal hebben. En ik vind dat heel normaal. En nu genoeg over knuffels!'

Er moet nog gewerkt worden vandaag: rekenen, taal, turnen ... En het onkruid in onze groentetuin tiert

ook al welig. Dus deze namiddag wordt het veldwerk, mannen.'

'Mannen?' Vijf meisjes laten fel van zich horen. 'Wij zijn er ook nog, hoor!'

'Sorry, sorry!' lacht meester Staf. 'Ik bedoelde dus:

dames en mannen.' En met een knipoog naar de jongens gaat hij verder: 'Gelukkig zijn wij in de meerderheid! We zouden anders nogal afzien. En nu: de oefening op het bord. Wie lost die op?' Elf kinderen zijn meteen vol aandacht. Vik niet. Snel neemt hij een blad uit zijn bank. *Ik ga toch mee in jouw tent. Als elk kind een knuffel meeneemt, neem ik de mijne ook mee*, schrijft hij erop. Zonder dat iemand het merkt, smijt hij het briefje op Imads bank. Die leest het meteen en glimlacht. Dan schrijft hij een antwoord op het briefje: *Ik denk zelfs dat je twee knuffels meebrengt. Niet?*

Vrijdag 17:34 uur

Iedereen is druk in de weer met het opzetten van de tenten. 'Nog even en we komen samen op het plein', roept meester Staf.

'Oh, nee!' gilt Ella. 'Ik ben nog niet klaar!'

Imad gniffelt.

'Je tentje staat wel erg schots en scheef, hè.'

'Lach niet!' snuift Ella. 'Jij had het maar wat simpel met je pop-uptent. Je hoefde maar te schudden en je tent

stond klaar. Ik heb een echte tent. Die opzetten is lastig.' 'Pff', doet Imad. 'Als kleuter kon ik dat al. Een fluitje van een cent ...'

Boos steekt Ella haar tong uit naar Imad.

Die doet of hij het niet merkt en kruipt in zijn eigen tent. Daar zit Vik hem op te wachten.

'En?' fluistert Imad. 'Heb je de tas in het geheim binnen kunnen smokkelen?'

Vik lacht en steekt zijn duim in de lucht.

Dan wijst hij naar een hoek van de tent.

Daar staat een hele grote plastic tas.

Imad neemt er vlug een kijkje in.

'Wow!' roept hij verrukt. 'Dag ...!'

Verschrikt legt Vik zijn wijsvinger op Imads lippen.

'Ssst', fluistert hij, 'niemand mag dit horen!'

Imad tempert meteen zijn stem.

'Dag Pik en Puk, welkom in mijn tent.'

Vrijdag 20:02 uur

'Wie wil er nog soep?' Meester Staf zwaait met een grote soeplepel boven zijn hoofd. Niemand zegt iets.

'Je soep was mega-lekker hoor, meester Staf!' roept Kato. 'En het brood dat je mama bakte, ook. Maar ik hoef niets meer. Ik kan nu al geen pap meer zeggen!'

'Ik ook niet!' 'Ik ook niet', klinkt het van alle kanten.

'Ik heb het niet over pap', grapt meester Staf.

'Ik heb het over soep! Maar ik begrijp het al. Ik zal de rest van mijn soep zelf moeten opeten, dus. En nu jullie klaar zijn met eten, heb ik een leuk voorstel!'
'Zingen! Zingen!' roept de hele klas in koor.
'Niets te zingen', gromt meester Staf. 'De vaat doen, ja! Je denkt toch niet dat ik zelf de afwas ga doen! Kom-aan, met zijn allen naar de eetzaal. Ieder wast zijn eigen gerei af. En zorg dat het netjes is, hè! Ik kijk toe. Je ouders hoeven morgen niet te zien dat je deze avond netelsoep at!'
'Psst, Imad!'

Vik trekt zijn vriend aan de mouw. 'Wil jij mijn soepkom en mijn lepel afwassen? Ik ga even kijken hoe het met Pik en Puk is.'
'Wil ik wel', zegt Imad. 'Maar wat als meester Staf merkt dat je er niet bij bent?'
'Dan zeg je maar dat ik dringend naar het toilet moest', oppert Vik. 'Een leugen om bestwil, hè ...'

Vrijdag 22:05 uur

Het is al duister. Toch zit iedereen nog op het plein tussen de tenten.
Er wordt gelachen en gek gedaan. Af en toe vertelt iemand een mop. En meester Staf speelt deuntjes op zijn gitaar. Ella en Nika dansen.
Ook Toon doet een poging.

'Je kan best wat lessen gebruiken, Toon!' buldert Imad. Maar daar trekt Toon zich niets van aan. Hij begint nog gekker en gekker rond te huppen.
En zelfs wanneer meester Staf stopt met zijn gitaarspel, blijft Toon nog lustig dansen.
'Ik stel voor', zegt meester Staf, 'dat we samen nog één liedje zingen. En dat we dan gaan slapen.'
'Nee, meester, ik wil nog wat opblijven. Please!' Ella vleit zich tegen meester Staf aan.

'Durf je niet gaan slapen, misschien?' lacht Nika.

'Tuurlijk wel', reageert Ella fel.

'Blijf je nog altijd bij je besluit om in je eentje in een tent te slapen?' vraagt de meester, toch wat bezorgd.

'Ja, hoor!' doet Ella stoer. 'Ik ben de enige van de klas die dat durft!'

'Ssst', doet Anton plots. 'Luister!'

Op slag is iedereen stil.

'Ik hoor niets!' zegt Aaron als eerste. Ook de anderen gebaren dat ze niets horen.

Anton luistert nog aandachtig.

'Toch hoorde ik een geluid', houdt hij vol. 'Het leek wel het geblaf van een hond.'

'Een hond', zegt meester Staf. 'Ja, er zullen hier in de buurt waarschijnlijk wel wat honden zitten. Maar daar gaan we toch geen probleem van maken, hè Anton?'

Zaterdag 03:12 uur

Vik wordt wakker. Het is pikdonker in de tent. Hij voelt op zijn hoofdkussen en glimlacht. Pik en Puk liggen allebei heel kalm naast zijn hoofd. Vik weet dat ze slapen.

Dan luistert hij naar de rustige ademhaling van Imad, die links van hem op de matras ligt.

Ook die slaapt, denkt hij. Vik draait en keert wat in zijn slaapzak. Hij moet dringend plassen. Maar hij twijfelt: zal hij alleen gaan?

Het is toch wel heel erg donker ...

En ook wat griezelig ... Of vraagt hij Imad om mee te gaan? Maar zal Imad niet boos worden als hij hem wakker maakt?

'Zeg Vik, kun je niet een beetje stilliggen!'

Imad geeft zijn vriend een duw in zijn zij. 'Je maakt me wakker met je gedraai en gekeer!'

'Sorry, Imad', mompelt Vik. 'Maar ik moet dringend gaan plassen. Als dat gebeurd is, zal ik wel weer stil kunnen liggen.'

'Oké', kreunt Imad en hij keert zich op zijn andere zij. Maar meteen daarna richt hij zich op.

'Weet je wat? Ik ga mee.'

'Echt?' Vik moet alle moeite doen om niet té opgelucht te klinken.

'Yep', zegt Imad. 'Ik moet nog niet dringend. Maar

als ik goed wring, zal er wel wat uit komen. Het lijkt me trouwens spannend om buiten in het donker te plassen.'

'Ga je hier in het bos plassen, dan?' vraagt Vik geschrokken.

'Meester Staf zei toch dat we in het toilet van de school moesten gaan.'

'Ik plas in het bos', zegt Imad beslist.

Hij springt uit zijn slaapzak en tast op de grond naar zijn zaklamp.

'Neem jij de jouwe ook mee? We zullen ze nodig hebben!'

'Zullen we het hier doen?' Vik wijst met zijn zaklamp naar een dikke boom vlakbij hun tent.

'Ik heb een beter idee', fluistert Imad. 'Zullen we op de tent van Ella plassen?'

'Wat?!' giechelt Vik. 'Dat durf je niet!'

'Ik wel', beweert Imad. 'Maar dan moet jij het ook doen.'

'Is dat niet heel vies?' twijfelt Vik.

'Ja', lacht Imad, 'heel vies, maar leuk toch ook?'

'Ik weet zo niet ... Stel dat Ella wakker wordt en heel vlug uit haar tent komt. Dan betrapt ze ons met onze blote piemel.'

'Jakkies' doet Imad nu. 'Nee, toch maar niet. Weet je wat? We plassen een eindje van Ella's tent vandaan. Dan wordt ze niet wakker. Maar dan zal ze morgenvroeg

toch niet zo'n lekker geurtje bij haar tent hebben. Wat denk je, Vik?

'Doen!' lacht Vik. 'Komaan! Plassen en wegwezen!'

'Wow, dat hebben we goed gedaan, hè Vik?'

Imad tuimelt lachend op de matras in zijn tent.

'Keileuk!' giert Vik. 'Ik hoop dat het goed stinkt.'

'Stop ermee, Imad', smeekt Vik gierend van de pret.

'Mijn buik doet nu al pijn!'

Maar dan houdt hij ineens op met lachen.

Hij richt de straal van zijn zaklamp op zijn kussen en verstijft.

'Pik en Puk ...' stamelt hij, 'ze ... ze ... liggen er niet meer!'

'Kijk eens in de kooi', raadt Imad aan.

'Leeg', zegt Vik. Vertwijfeld zwaaien beide jongens hun zaklamp heen en weer om alle plekjes in de tent te bekijken.

Maar Pik en Puk zijn nergens te zien.

'Ze zijn weg', snikt Vik. 'Mijn twee beste vrienden zijn weg!'

Imad zit er wat stil bij.

'Kom', zegt hij, 'ze zijn vast een eindje wandelen.'

'Dat hebben ze nog nooit gedaan!' jammert Vik.

'Maar ze hebben ook nog nooit gekampeerd, hè', sust Imad. 'Het is hier nu wel anders dan bij jou in de kamer.'

Kom, we gaan ze zoeken.'

'Maar het is zo donker ...'

'We hebben toch onze lampen. Komaan!'

Imad legt zijn arm om Viks schouder.

'Het komt wel goed', sust hij. 'We vinden jouw knuffels wel.'

'We zoeken eerst tussen de tenten', beslist Imad.

'Maar we moeten het voorzichtig doen. Geen geluid en niet in de tenten schijnen met je zaklamp. Er mag niemand wakker worden! En zeker meester Staf niet.'

Vik schudt zijn hoofd, maar zegt niets. Hij is helemaal de kluts kwijt.

Er raast van alles door zijn hoofd. Stel dat Pik en Puk weg zijn. Dat hij ze niet meer vindt. Misschien zijn ze wel dood! Dan is het zijn schuld. Had hij hen maar thuis gelaten. Was hij maar niet gaan kamperen!

'Ik zie iets!'

Imad rent naar een struik vlak naast zijn tent.

Vik loopt als een hondje achter hem aan.

'Verdorie, het is een vogel', jammert Imad. 'Sorry, Vik ...'

'Hoor!' zegt Vik plots. 'Hoorde jij dat ook, Imad?'

Imad knikt. 'Ik hoorde iets, maar ik weet niet wat.'

'Luister! Daar is het weer!'

'Een hond!' zucht Imad.

Vik knikt sip. 'Ja, weer die hond ...'

'Ssst, ik hoor weer iets! Heel dichtbij nu!'

Als aan de grond genageld blijf Imad staan.

Ook Vik staat stil.

Het schijnsel van een zaklamp verlicht hen beiden.

'Vik en Imad ...?'

'Meester Staf ...'

'Jongens! Ik schrok me te pletter! Wat doen jullie hier?'

Zoeken jullie iets?'

'Eh ... wij ... eh ... eh ...'

Imad staat heel even met zijn mond vol tanden.

'Nee hoor, meester Staf. We zoeken niets. We konden gewoon niet slapen ... En jij?'

'Ik, eh ... ik eh, wel eh, ik kon ook niet slapen', zegt meester Staf. 'En ik hoorde een geluid. Dus ik kwam maar even kijken. Wat een verrassing jullie hier te zien. Zijn jullie niet bang in het donker?'

'Nee hoor', lacht Imad. 'Wij zijn nooit bang, hè, Vik?' En wanneer hij merkt dat Vik niet reageert, knijpt hij hem in zijn achterste.

'Nee', herhaalt Vik dan maar, 'we zijn nooit bang.'

'Zal ik even meegaan naar jullie tent?' vraagt meester Staf. 'Dan kunnen we een praatje maken. Dat zal helpen om daarna in slaap te vallen.'

'Fijn ...', begint Imad, maar Vik snijdt hem meteen de pas af.

'Nee hoor, dat hoeft echt niet. Het zal ons nu wel lukken om te slapen. Niet, Imad?'

Gelukkig heeft Imad zijn vriend meteen door. De kooi van Pik en Puk, weet hij.

De meester mag die niet te zien krijgen!

'Ben je er zeker van?' vraagt meester Staf nog. Hij schijnt met zijn zaklamp pal in het gezicht van de jongens. Ze knikken allebei.
'Dan ga ik maar weer naar mijn eigen tent', besluit de meester.

Net op dat moment horen ze weer een zacht geblaf. 'Weer die hond', mompelt Imad.
'Ja,' herhaalt meester Staf wat afwezig, 'weer die hond.'
'Het komt van dichtbij', zegt Imad.
Maar meester Staf lijkt niet meer te horen wat hij zegt. 'Ik ga nu maar', zegt hij enkel nog. 'Slaapwel, mannen.'
En zonder nog om te kijken stapt hij naar zijn tent.
'Oeff' stamelt Vik. 'Hij is weg! Goed zo! Ik wil echt nog wat op zoek gaan naar Pik en Puk.'

'Weet je,' fluistert Imad, 'misschien zijn Pik en Puk al terug in onze tent.'
'Ja!' roept Vik. 'Dat zal het zijn! Ze gingen even naar buiten. En nu zitten ze weer rustig op ons te wachten. Zo simpel is het!'

'Kom op, vlug naar de tent!'
In een wip zijn de jongens weer in hun tent. Hun twee lampen houden ze in de aanslag.
Maar al meteen wordt het duidelijk: geen Pik en Puk te zien.

Niet in de kooi en niet in de grote tas. Niet onder de matras. Niet in Viks slaapzak. Niet in Imads slaapzak. Niet onder de kussens. Niet tussen het ondergoed ...

In de hele tent is er geen spoor van de twee dieren te zien. Boos laat Vik zich op de matras vallen. Hij draait zich op zijn buik en legt zijn hoofd op zijn armen.
'Ik ben ze kwijt!' snuift hij. 'Hoe kon ik zo stom zijn! Wat moeten we doen?'

Imad staat er wat sip bij. Ook bij hem zitten tranen klaar.

'Misschien,' stamelt hij, 'misschien weet meester Staf wel raad.'

Vik kijkt verrast op.

'Maar dan moeten we het hem vertellen', snikt hij.

Imad knikt.

'Ik vrees dat er niets anders opzit, Vik.'

'Helluuuuuuup! Er zitten ratten in mijn tent!'

Het hele kamp wordt gewekt door een luide kreet.

Eén voor één ritsen de tenten open.

Meteen staan alle kinderen buiten. De meesten zijn erg in paniek.

Tal van lichtbundels verlichten het terrein.

Ook meester Staf spurt zijn tent uit.

Ella staat in het midden van het plein. 'Helluuuuup!' gilt ze nog een keer.

Verbaasd kijkt iedereen haar aan.

'Kijk niet zo!' roept Ella. 'Doe iets! Er zitten echt ratten in mijn tent.'

Vik staart Ella met grote ogen aan.

'Ratten?' vraagt hij en zijn stem klinkt meer blij dan verrast.

'Ja,' tiert Ella verder, 'hoor je niet goed, misschien? Vieze beesten! Ratten! RATTEN! RATTEN!'

'Ella, zitten er echt ratten in je tent?' vraagt Imad met een braaf gezicht.

Ella knikt heel hard met haar hoofd. Zo hard dat Imad schrik krijgt dat het van haar lichaam zal vallen.

'Maar jij bent toch niet bang, Ella? Toch niet voor ratten?'

Ella twijfelt. Zal ze toegeven dat ze toch ergens bang voor is?

Het is een hels kabaal op het plein voor de tenten.

'Rustig! Rustig!' Meester Staf maakt een dimmend gebaar met zijn handen. Maar niemand schijnt dat te merken.

'Bwèèk! Ratten!' tiert Toon. En hij springt op een houten bak.

'Nee!' giert Nika. 'Ratten!'

'Ik wil naar huis!' huilt Aaron.

Meester Staf doet nog een poging om alle kinderen weer kalm te krijgen. Dat lukt maar moeilijk.

De meeste kinderen zijn niet blij met het bezoek van ratten in het kamp.

'Meester Staf, wil jij die vuile beesten uit mijn tent halen? Ik denk dat ze zelfs al geplast hebben bij de ingang van mijn tent. Het stinkt daar enorm!'

Ella trekt de meester aan zijn mouw.

'Eh, ja, eh ...' Meester Staf kijkt om zich heen. 'Ik zal dan ... Ik moet dan ... eh, ik ...'

'Ik zal de ratten uit Ella's tent halen!' roept Vik boven al het lawaai heen.

Het wordt meteen ijzig stil in het kamp.

'Jij?' Ella kijkt Vik met grote ogen aan. 'Durf jij dat, Vik?'

'Tuurlijk', lacht Vik. 'Ik heb thuis zoveel dieren: een hond, een kat, een geit, een schaap, kippen ... Ik kan dus wel wat dieren de baas.'

'Maar ratten?' Nika trekt een vieze snoet.

'Ik probeer', zegt Vik heel ernstig.

'Wauw', doet Toon. Hij staat nog steeds hoog en droog op de houten bak. 'Durf jij dat echt, man?'

'Ja hoor', doet Vik heel stoer, 'een simpel karwei, denk ik. Mag ik, meester Staf?'

Het duurt een poosje voor meester Staf antwoordt.

'Ben je zeker dat je het durft, Vik?' vraagt hij dan.

'Ratten zijn enge beesten. En ze zijn heel snel. En misschien zijn ze wel al uit Ella's tent verdwenen.'

'Ik hoop van niet', zegt Vik zonder erbij na te denken.

Dat antwoord bezorgt hem een vreemde blik van meester Staf. En een boze blik van Imad.

Maar met 'Eh ... ik hoop dat ik ze kan vangen' herpakt Vik zich vlug.

'Mag ik, meester? Please?'

'Ja!' 'Ja!' 'Ja!' 'Vik!' 'Vik!' 'Vik!'

Meester Staf houdt zijn handen op zijn oren. Hij zucht. Tegen dat geroep van zijn leerlingen kan hij niet op.

'Vooruit', beslist hij dan. 'Maar pas goed op, hoor!'

'Doe je geen handschoenen aan?' vraagt Ella. 'Ratten hebben scherpe tanden, hoor!'

Haar stem trilt een beetje.

Bijna barst Vik in lachen uit.

Het feit dat Ella bang is, bezorgt hem wel wat binnenpretjes.

Die anders zo stoere Ella met haar grote mond is bang! Stel je voor!

'Hier', zegt Aaron en hij duwt Vik een dikke tak in zijn handen. 'Voor als die beesten je aanvallen.'

'Wacht nog even!' roept Nika. Ze rept zich naar haar tent, gaat even binnen en komt dan weer buiten met een flesje in haar hand.

'Parfum', verklaart ze, wanneer ze de verbaasde blik van Vik opmerkt. 'Het is heel dure, maar jij mag hem gebruiken. Je kunt het in de ogen spuiten. Zoals de politie doet met pepperspray.'

Vik weet niet goed hoe hij zich nu moet gedragen.

Iedereen lijkt wel enorm bezorgd te zijn om hem.

En Imad doet er nog een schepje bovenop. 'Een helm!' tiert hij. 'Moet je geen helm op je hoofd?'

Vik is er klaar voor.

Hij vindt zichzelf er wel wat stom uitzien: een dikke stok

in zijn hand, een lamp met een riempje rond zijn voorhoofd en een helm op zijn hoofd ...

Ik kan zo meegaan in de stoet van carnaval, denkt hij. En Laila wilde hem ook nog een mes meegeven.

Maar dat vond meester Staf te gevaarlijk. 'Veel geluk!' roept Imad luid. En alle andere kinderen volgen zijn voorbeeld. 'Veel geluk!' 'Veel geluk!' 'Veel geluk!'

'Dank je wel!' zegt Vik en hij stapt stoer naar de tent van Ella.

Net voordat hij in de tent stapt, knijpt hij zijn neus dicht. Hij wijst naar een plek in het gras.

'Zie je wel!' roept Ella. 'Het stinkt daar echt!'

Overal ziet Vik bange gezichten. Grappig, denkt hij. In het licht van de lampen zien zij er enger uit dan ratten. Dan klopt Vik zich een aantal keren met zijn vuist op zijn borst. Dat doen ze in de jeugdbeweging ook altijd, bij een riskante opdracht.

Na de vijfde kloppst Vik de tent in.

Op het plein tussen de tenten is het nu akelig stil.

Alle ogen zijn gericht op Ella's tent.

Geen enkel kind zegt iets.

Geen enkel kind doet iets.

Geen enkel kind verroert een vin.

Het lijkt wel alsof er het spelletje 'Standbeeld' gespeeld wordt.

En meester Staf speelt mee.

Na een poos durft Ella als eerste haar mond open te doen.

'Het blijft wel heel erg stil, in mijn tent', fluistert ze.

'Er is vast iets niet pluis', oppert Nika bang.

'Moeten we niet gaan kijken?' vraagt Kato.

'Nee, nee', probeert Imad iedereen gerust te stellen.

'Het komt heus wel goed. Vik weet wel wat hij doet.'

'Yes!'

De ijzige stilte van daarnet wordt doorbroken door de schreeuw van Vik.

Iedereen schrikt op.

'Yes! Ik heb jullie gezien, rakkers! Kom van onder dat kussen vandaan!'

Dan volgt er een hels gestommel en gerommel.

'Hij heeft ze gevonden!' krijst Ella. 'Vik heeft de ratten gevonden!'

'Ik hoop dat ze hem niet bijten!' roept Toon verhit.

'Of in zijn oren kruipen!' rilt Alice.

'Of aan zijn piemel knagen', giert Imad.

'Oh nee!' griezelt Nika. 'Stel je voor dat die beesten Vik helemaal opvreten!'

Weer luistert iedereen nerveus naar wat zich in Ella's tent afspeelt.

'Ik kruis mijn vingers!' roept Nika. 'Vik moet winnen!'

Nog heel even horen ze kabaal in de tent.

Dan wordt het weer heel stil.

Twaalf paar ogen staren naar de tent van Ella.
Twaalf mensen houden hun adem in ...
'Hoi!' zegt Vik wanneer hij uit de tent stapte. 'Jullie zijn zo stil!'

Op zijn schouders zitten twee bruine ratjes.

'Je hebt ze', joelt Ella. 'Je hebt die ratten kunnen vangen!'

'Wow!' tiert Nika en haar ogen glimmen van trots.

'Hebben ze je niet gebeten?' vraagt ze verschrikt.

'Nee,' zegt Vik stoer, 'maar het scheelde geen haar. Ik heb echt mijn best moeten doen.'

Stiekem knipoogt hij naar Imad. Die steekt zijn duim omhoog.

Een enorm applaus barst los.

Dan komt meester Staf vlak bij Vik staan.

'Zo, zo', zegt hij en hij kijkt Vik ernstig aan. 'Gevaarlijke diertjes dus ... Ze blijven nochtans heel rustig dicht bij jou zitten. Het lijkt wel of ze je al heel lang kennen.'

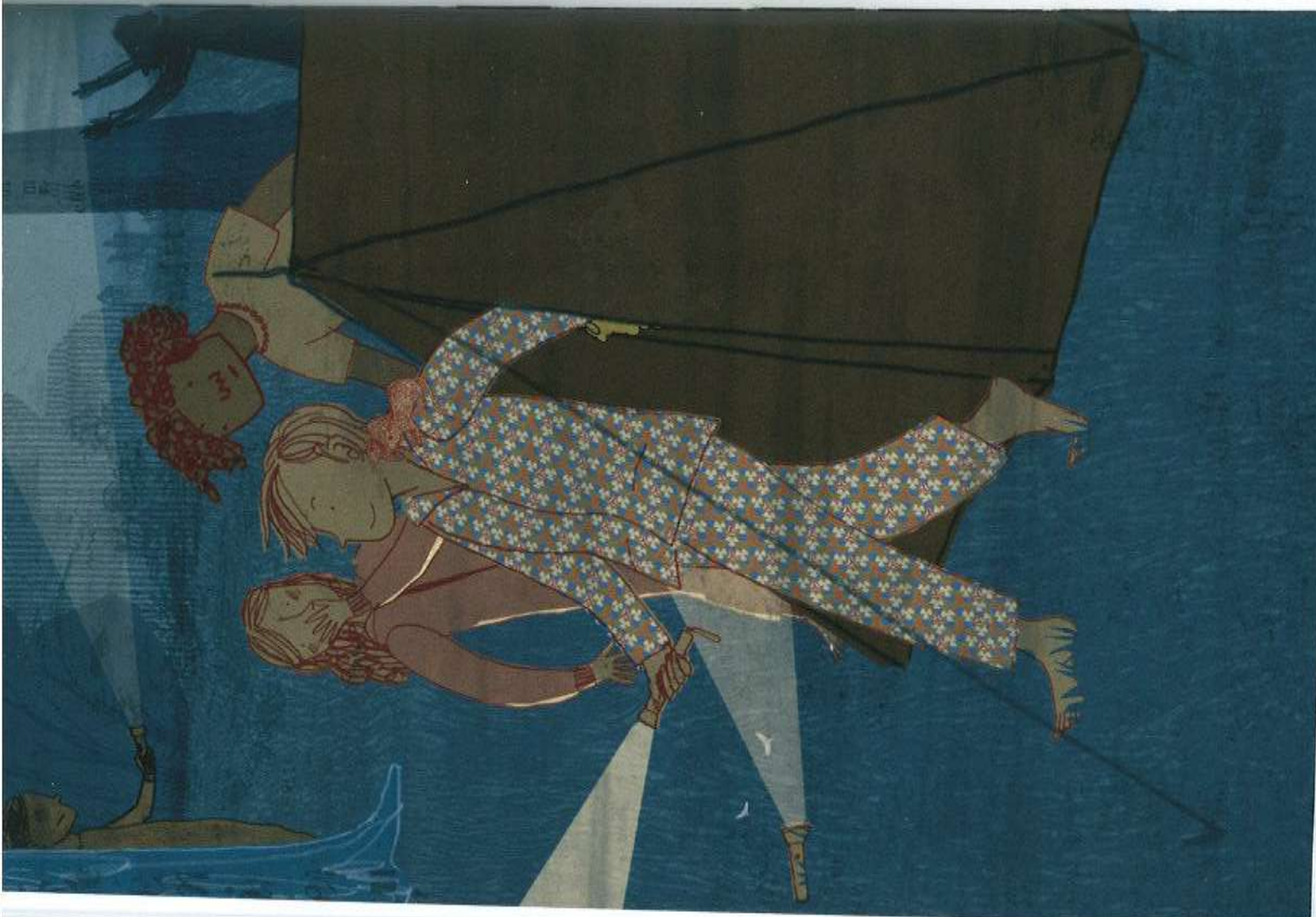
'Vik, je bent een held!' roept Ella plots. 'Ik wil je echt bedanken.'

Ze stapte op Vik toe, maar houdt nog even in.

'Doe eerst die beesten van je schouders', zegt ze. En ze trekt een vies gezicht.

Vlug zet Vik de ratjes naast zich op de grond.

'Voor je me bedankt, wil ik je eerst iets geven, Ella', gniffelt hij. Hij tast in zijn broekzak.

'Dit beest vond ik ook nog in jouw tent', lacht hij dan.
'Wááát!' Ella grabbelt heel snel naar Viks hand.
'Een pluchen beer!' roept Kamiel.
'Je hebt dus toch een knuffel bij je!' Beduusd kijkt Ella naar de grond. 'Omdat mijn mama me gezegd heeft dat het moest', probeert ze zichzelf nog te redden.
Maar als iedereen keihard begint te lachen, geeft ze toe.
'Ik kon mijn beertje echt niet missen.'
'Zie je wel', juicht meester Staf. 'Ik zei het toch: iederéén neemt een knuffel mee.'
'Iederéén, meester? Jij dan ook?' vraagt Alice een beetje verlegen.
Maar nog voor de meester een antwoord kan geven, steekt Toon zijn vinger in de lucht. 'Ssss! Daar hoor ik weer die hond. Luister!'
'Ja', roept Laila. 'Ik hoor hem ook. Het klinkt van heel dichtbij. Maar meester ... het lijkt wel of het geluid uit jouw tent komt! Zit er een hond in jouw tent?'
'Een hond in mijn tent ... Kom zeg ...'

Zaterdag 04:28 uur

Meester Staf legt zijn gitaar opzij.
'En nu', zegt hij, 'gaan we nog wat slapen.'
'Ik ben niet moe', roept Alice. 'Ik wil liever nog zingen en dansen.'

'Tuttut!' doet meester Staf. 'Genoeg is genoeg. Iedereen is weer kalm. We kunnen gerust nog een paar uurjes maffen.'

'Toe meester ...' zeurt Anton.

Maar meester Staf snijdt hem meteen de pas af. 'Nee! Naar bed nu! Allemaal.'

'Kijk!' roept Imad plots. 'Daar!'

Hij wijst naar de tent van meester Staf.

'Een hond', gilt Nika. 'Meester Staf, er komt een hond uit jouw tent!'

'Zie je wel', zegt Laila. 'Ik zei het toch al ...'

'Oh, wat een lief diertje!' kirt Ella. 'Kom beestje ...'

Kom ...' En ze probeert het dier naar zich toe te lokken. De hond blijft eerst wat onwennig staan.

Plots begint hij heftig te blaffen.

Hij kwispelt met zijn staart.

Dan loopt hij recht naar meester Staf toe.

Die zwaait wat met zijn handen.

Alsof hij de hond van zich weg wil houden.

Maar het dier gaat niet weg. Het vlijt zich neer aan de voeten van de meester. En het likt zijn tenen.

'Hij vindt je lief, meester', giert Anton.

'Ja, meester', giechelt Vik. 'Hij vindt je lief. Het lijkt wel of die hond jou al heel lang kent.'

Over auteur **Moniek Vermeulen**

Hoi!

Moniek Vermeulen is mijn naam. Vroeger was ik onderwijzeres. Dat vond ik een heel fijn beroep. Nu ben ik schrijfster. En dat vind ik nog een vééééééel fijner beroep. Ik ben getrouwd met Frank Pollet. Dat is ook een schrijver van jeugdboeken. Er wordt dus heel wat

afgeschreven bij ons thuis! Terwijl we samen zitten te werken in onze schrijfkamer, genieten we van het landelijke uitzicht. En ook van Victor en Henri, onze twee ezels die in onze tuin rondlopen, van Alice, Elly, José en Hanne, onze kippen, en van Emiel en Edward, onze cavia's. Je hebt zeker al door dat ik een grote dierenvriend ben?

Sommige van mijn boeken zijn vertaald in het Koreaans, het Chinees en het Deens. En in 2016 dingt mijn boekje 'Meester Frank en de draak' mee naar de prijs van de Kinder- en Jeugdjury. (Op het moment dat ik dit schrijf, weet ik nog niet of het een prijs zal behalen. Spannend, hè!) Ben je nieuwsgierig naar mijn boeken? Neem dan vlieg een kijkje op www.moniekvermeulen.be.

Andere boeken van Moniek in BiB-Box:

- Trezebezhonnepon

Over illustrator **Jurgen Walschot**

Jurgen Walschot werkt al een tiental jaar als illustrator. Hij maakt zowel tekeningen voor jeugd als voor volwassenen. Zijn werk kan je bekijken op zijn website www.jurgenwalschot.be

Jurgen heeft altijd al veel getekend. Zijn boeken, schriften en zelfs de schoolbanken stonden steeds volgekraabbeld. Naast tekenen houdt Jurgen van de natuur. Zijn favoriete vogel is een ekster en die duikt dan ook in bijna elk boek op. Maar welke beestjes kan je zelf nog ontdekken?